

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Trepkou ve věci

žalobkyně: █████ A █████ B █████ narozená dne █████
bytem █████
zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Michajlovičem
sídlem Masarykovo náměstí 128/3, 767 01 Kroměříž

proti

žalovanému: **Česká Republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 28 034,51 Kč

takto:

- I. Žaloba s tím, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 28 034,51 Kč, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 300 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 28. 6. 2021 domáhala na žalovaném zaplacení částky 28 034,51 Kč jako náhrady škody způsobené nezákonným prováděním exekuce.
2. Žalobkyně uvedla, že na základě exekučních příkazů ze dne 6. 5. 2014, č. j. █████ a █████ vydaných JUDr. Petrem Kociánem, soudním exekutorem (dále jen „Exekutor“), byla přibrána do exekučního řízení vedeného proti jejímu manželovi █████ M █████ B █████ Těmito exekučními příkazy bylo rozhodnuto o provedení exekuce srážkami ze mzdy žalobkyně a příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně. Následně žalobkyně zjistila, že Exekutor není oprávněn uvedenými způsoby exekuci provádět, když jednak dluh, který je vymáhán, nespadá

do společného jmění manželů žalobkyně a povinného, když tento dluh vznikl z podnikání povinného, a nespadá tak do zákonného režimu společného jmění manželů, současně příslušná ustanovení zákona dopadající na vedené exekuční řízení proti povinnému, i s ohledem na zrušení a vypořádání společného jmění manželů žalobkyně a povinného, vůbec neumožňují vést exekuci formou srážek ze mzdy žalobkyně, jako manželky povinného, a příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně. Tento způsob vymáhání je možný až pro exekuční řízení zahájená po 31. 12. 2012, předmětné exekuční řízení však bylo zahájeno v roce 2004, a není tedy možné novelizovaná ustanovení, která Exekutor užil, v souladu s přechodnými ustanoveními na předmětné exekuční řízení aplikovat. Exekutor tak vydanými exekučními příkazy ze dne 6. 5. 2014, jež jsou v rozporu s příslušnými právními předpisy, svým protiprávním jednáním (porušením svých povinností při výkonu veřejné moci) neoprávněně zasáhl do majetkové sféry žalobkyně a v příčinné souvislosti s tímto jednáním způsobil škodu ve výši 28 034,51 Kč sestávající se z neoprávněně provedených srážek ze mzdy žalobkyně v měsících srpen až říjen 2014 u jejího zaměstnavatele [REDAKCE] [REDAKCE] příspěvkové organizaci ve výši 11 202 Kč a příkázané pohledávky ve výši 16 832,51 Kč z jejího účtu č. [REDAKCE] vedeného u České spořitelny a.s.

3. Žalobkyně má tak za to, že jí Exekutor při výkonu veřejné moci, resp. v souvislosti s jeho činností podle § 32 exekučního řádu způsobil škodu, za kterou nese odpovědnost v tomto případě stát (§ 4 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.). Přitom tato odpovědnost je objektivní a není třeba se tak zabývat otázkou případné nezákonnosti rozhodnutí. Přesto se o toto rozhodnutí žalobkyně snažila v řízení vedeném u Okresního soudu v Novém Jičíně (dále jen „OS Nový Jičín“), sp. zn. [REDAKCE] ale procesně neúspěšně, když podaný návrh na částečné zastavení exekuce nenaplnil jednu z podmínek pro vedení řízení, jelikož v době podání byla exekuce pro její vymožení již skončena. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soud ČR (dále jen „NSČR“), sp. zn. 25 Cdo 1361/2012, však žalobkyně namítla, že Exekutor měl exekuční příkaz zrušit ex offo. Vědom si nezákonnosti vedené exekuce, když s problematikou možnosti vedení exekuce na majetek jednoho z manželů musel být, i vzhledem k několika judikaturním výkladům, dobře seznámen, měl tedy on sám činit nezbytné kroky. Žalobkyni nelze klást k tíži, že neposoudila po právní stránce odpovídajícím způsobem celou situaci a nepodala příslušný procesní návrh, neboť povinnost řádného právního posouzení a postupu má v první řadě soudní exekutor a od účastníka nelze očekávat, že bude jeho činnost po právní stránce korigovat. Pro vyvrácení případných pochyb o nezákonném postupu Exekutora žalobkyně odkázala na jiná rozhodnutí [REDAKCE] usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „KS Ostrava“) ze dne 28. 1. 2015, č. j. [REDAKCE] ze dne 29. 6. 2015, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] která ve skutkově i právně stejných věcech potvrdila nezákonnost rozhodnutí soudních exekutorů, kteří taktéž vydali na poškozenou exekuční příkazy pro provedení srážek ze mzdy a příkázání pohledávky z jejího účtu pro vymožení dluhu povinného, jejího manžela.
4. Dále žalobkyně uvedla, že se ve věci náhrady škody již jedenkrát obrátila na soud, kdy v souladu s tehdejšími judikaturními výklady podala žalobu na Exekutora. Řízení však skončilo zamítnutím návrhu, neboť došlo ke sjednocení judikatury v tom smyslu, že odpovědný za výkon exekuční činnosti je pouze stát. Žalobkyně se tedy následně obrátila na žalovaného, avšak její žádost nebyla ani přes urgenci dosud nijak vyřízena. Podanou žalobou se tak žalobkyně domáhala zaplacení částky 28 034,51 Kč.
5. Žalovaný žalobou uplatněný nárok neuznal a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný potvrdil, že u něho žalobkyně uplatnila dne 16. 10. 2019 nárok na náhradu škody v celkové výši 28 034,51 Kč spočívající v částce, která jí byla stržena v rámci exekučního příkazu ze mzdy. K projednání žádosti došlo dne 5. 11. 2021. Žalovaný sice konstatoval, že v předmětném řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 7 zákona č. 82/1998 Sb., požadovaná náhrada škody však nebyla žalobkyni poskytnuta, neboť je nutné se náhrady škody domáhat vůči primárnímu dlužníku. Žalovaný ale především vznesl námitku promlčení uplatněného nároku dle § 32 zákona č. 82/1998 Sb. K věci samé žalovaný uvedl, že předmětné exekuční řízení bylo zahájeno dne 14. 9. 2004 usnesením OS Nový Jičín o nařízení exekuce pro částku 35 003 Kč s příslušenstvím na majetek manžela

žalobkyně jako povinného v exekuci. Dne 6. 5. 2014 vydal Exekutor exekuční příkaz srážkami ze mzdy manželky povinného (žalobkyně) a dále exekuční příkaz přikázáním pohledávky z účtu manželky povinného. Dne 18. 11. 2014 soudní exekutor zrušil vydané exekuční příkazy. Téhož dne sdělil, že byla exekuce ke dni 12. 11. 2014 vymožená. Dne 28. 8. 2015 vydal OS Nový Jičín usnesení, kterým bylo řízení o návrhu povinného ze dne 4. 7. 2014 na částečné zastavení exekuce zastaveno, neboť exekuce je již skončena. Proti rozhodnutí podal povinný odvolání. Dne 28. 1. 2016 bylo vydáno usnesení KS Ostrava, které usnesení soudu prvního stupně potvrdilo. Dne 14. 4. 2016 Exekutor oznámil skončení exekuce. Žalobkyně se proti Exekutorovi domáhala náhrady škody žalobou podanou k Městskému soudu v Brně (dále jen „MS Brno“), kde byla věc vedena pod sp. zn. [REDAKCE]. Dne 24. 3. 2017 bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo žalovanému Exekutorovi uloženo zaplatit žalobkyni částku 28 034,51 Kč s úrokem z prodlení. Proti rozhodnutí podal Exekutor odvolání. Dne 9. 10. 2019 odvolací soud rozhodl o tom, že se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že se žaloba zamítá, s odůvodněním, že se jedná o výkon veřejné moci ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., za nějž odpovídá stát. Dle žalovaného lze konstatovat, že s odkazem na § 5, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bylo v daném případě vydáno nezákonné rozhodnutí, kterým je exekuční příkaz ze dne 6. 5. 2014 k provádění srážek ze mzdy žalobkyně a dále exekuční příkaz ze dne 6. 5. 2014 přikázáním pohledávky z účtu manželky povinného, jež byly následně zrušeny usnesením Exekutora ze dne 18. 11. 2014. Žalovaný se ztotožňuje s názorem MS Brno vysloveným v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE]

[REDAKCE] kdy tento shledal žalobu podanou žalobkyní v souvislosti s nemožností provádět srážky ze mzdy důvodnou. Srážky ze mzdy manželky povinného mohou být prováděny v exekučních řízeních zahájených až od 1. 1. 2013, nikoli dřívějších s ohledem na ustanovení zákona č. 396/2012 Sb. Dále lze konstatovat, že žalobkyni vznikla škoda v požadované výši, která představuje částku, která jí nebyla ze strany soudního exekutora vrácena, ale byla již vyplacena oprávněnému. Tato škoda vznikla v příčinné souvislosti s výše uvedeným odpovědnostním titulem. Toto tvrzení je však předčasné, neboť zde je možnost vymáhat vydání bezdůvodného obohacení na oprávněném z exekučního řízení (viz např. rozsudek NSČR sp. zn. 28 Cdo 1512/2011). Nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím v občanském soudním řízení může být vůči státu úspěšně uplatněn až tehdy, když žalobce nemůže dosáhnout uspokojení své pohledávky na vydání bezdůvodného obohacení vůči tomu, kdo toto obohacení bez důvodu získal, a je proto povinen mu je vydat. Stát je v tuto chvíli v postavení coby „posledního dlužníka“. Zákon č. 82/1998 Sb. toto upravuje v ustanovení § 8 odst. 3 in fine, kde vede poškozeného k tomu, aby ještě před případným uplatněním nároku proti státu využil všech („jiných“) procesních prostředků k ochraně svého práva, s jejichž uplatněním by bylo spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení. Takovým prostředkem je i uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Nadto však žalovaný vznáší námitku promlčení uplatněného nároku dle § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., neboť má za to, že nárok na náhradu škody je promlčen. Ke zrušení exekučních příkazů došlo dne 8. 11. 2014. Vůči žalovanému byl nárok uplatněn až dne 16. 10. 2019. Je nepodstatné, že byl nárok uplatněn žalobou u MS Brno v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] vůči Exekutorovi, neboť tento neodpovídá za škodu na principu společné a nerozdílné povinnosti k náhradě škody spolu se státem, a nemohlo tak dojít ke stavění promlčecí doby. Nárok tak byl vůči odpovědnému subjektu (státu) uplatněn až v roce 2019. Z těchto důvodů nemohlo být žádosti žalobkyně o náhradu škody ani částečně vyhověno.

6. Po předestření předběžného názoru soudu o nedůvodnosti žaloby pro absenci odpovědnostního titulu i absenci postupu žalobkyně dle § 8 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. žalobkyně s odkazem na rozsudek NSČR sp. zn. 28 Cdo 2150/2012 doplnila, že v podstatě souhlasí, že pokud je škoda způsobena rozhodnutím, je podmínkou odpovědnosti státu za škodu podle zákona č. 82/1998 Sb. zrušení tohoto rozhodnutí pro nezákonnost. V případě exekučního příkazu však nastává specifická situace, neboť proti tomuto rozhodnutí exekutora není podle § 47 odst. 4 exekučního řádu přípustný opravný prostředek. Jinými slovy, škoda byla způsobena postupem, který se odrazil v rozhodnutí – exekučním příkazu, které ale nebylo a ani nemohlo být zrušeno pro nezákonnost,

neboť zákon proti němu neumožňuje podat opravný prostředek. Je sice pravdou, že se obecně povinný (v našem případě manželka povinného) proti nepřiměřenosti exekuce může bránit podáním návrhu na částečné zastavení exekučního řízení za použití § 268 odst. 4 o. s. ř. Stejně jako v judikatorní věci, pak i v tomto řízení, nelze úspěch žalobkyně podmiňovat podáním návrhu na částečné zastavení exekuce, neboť by se jednalo o podmínku nespílitelnou. Jednak se o tuto cestu pokoušel sám povinný, avšak Exekutor byl rychlejší, když vymohl pohledávku dříve, než soudy o zastavení mohly rozhodnout. Nelze předpokládat, že stejný návrh žalobkyně by byl vyřízen přednostně, naopak lze usuzovat, že by návrh žalobkyně postihl stejný osud, tj. zastavení řízení, neboť odpadla jedna z podmínek vedení řízení, tj. běžící exekuční věc. Stejně tak nelze po žalobkyni nyní (po skončení exekuce) spravedlivě žádat, aby se domáhala částečného zastavení exekuce, neboť judikatura NSČR poměrně konstantně vyjádřila stanovisko, že sice počítá v některých případech s možností podat návrh na zastavení exekuce i poté, co již byla provedena, nelze však pominout, že žádné z těchto rozhodnutí se netýká zastavení exekuce z důvodu její nepřiměřenosti, nýbrž tento průlom judikatura umožňuje zejména a výhradně u vad exekučního titulu. Z uvedených důvodů také není možné z nepodání tohoto návrhu dovozovat pro žalobkyni nepříznivé důsledky v této věci. Opačný postup by měl totiž za následek popření smyslu ústavně zaručeného práva na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem. Ačkoliv je tedy podmínka zrušení rozhodnutí pro přiznání práva na náhradu škody vůči státu podle zákona č. 82/1998 Sb. zásadní, nelze na jejím splnění trvat za situace, kdy by požadavek na její naplnění vedl k vyloučení odpovědnosti státu při současném splnění podmínek odpovědnosti státu v materiálním slova smyslu. Názor, že nepřiměřenost exekuce nemůže založit odpovědnost státu za způsobenou škodu podle zákona č. 82/1998 Sb., neboť skutkový stav nelze podřadit ani pod pojem nesprávného úředního postupu ani pod pojem nezákonného rozhodnutí, popírá smysl ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. Se všemi vedenými závěry předloženého judikaturního rozhodnutí žalobkyně bez výhrad souhlasí. Neoprávněně vydané exekuční příkazy jsou nepřiměřeným výkonem exekuce a je možné z nich dovozovat škodu dle zákona č. 82/1998 Sb. Vzhledem k absenci nezákonného rozhodnutí také padá námitka žalované strany ohledně bezdůvodného obohacení, tj. argumentace, že stát je poslední dlužník. Současně lze jako restriktivní a jdoucí proti citované judikatuře označit právní názor soudu, že se žalobkyně nedomáhala částečného zastavení exekuce.

7. Dále se žalobkyně vyjádřila též k žalovaným vznesené námitce promlčení. Z provedeného dokazování vyplývá dostatečně určitě dosavadní průběh vymáhání nároku, počínaje žalobou na Exekutora, přes uplatnění nároku po stávajícím žalovaném a až po zahájení tohoto řízení. Během dané doby došlo k několikerému stavení promlčecí doby, a to od 9. 6. 2016 do 9. 10. 2019, následně od 17. 10. 2019 do 17. 4. 2020. Pokud žalovaný uvádí ve své argumentaci, že nemohlo dojít ke stavení promlčecí doby z důvodu toho, že Exekutor neodpovídá za škodu společně a nerozdílně se státem, pak žalobkyně tvrdí, že tomu tak není. Otázku pasivní legitimace ve vztahu k exekučním řízením zahájeným před 1. 1. 2013 řeší přechodné ustanovení obsažené v části druhé čl. IV bodu 1. zákona č. 396/2012 Sb., kde je výslovně uvedeno, že řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti novely se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Toto potvrdil NSČR v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 825/2014, kde zároveň odkazoval na předchozí koncepci spočívající v tom, že ani jedna z odpovědností není upřednostněna a poškozený má možnost uplatnit náhradu škody vůči státu nebo vůči exekutorovi, případně vůči oběma současně. Žalobkyně je přesvědčena, že žalobu na Exekutora v roce 2016 podala řádně, neboť přesto, že se škoda stala v roce 2014, exekuční řízení samotné bylo zahájeno v roce 2004. Exekutor byl tedy společně a nerozdílně zavázán k náhradě předmětné škody. Současně se rozhodla namísto pokračování soudního sporu s Exekutorem prostřednictvím dovolání obrátit se na druhého ze solidárních dlužníků, tj. stát. Pokud by soud dospěl k závěru, že nárok je z nějakých důvodů promlčen, žalobkyně namítla, že námitka promlčení vyslovená státem v tomto řízení je v rozporu s dobrými mravy. Žalobkyně se od roku 2016 domáhá náhrady škody, která jí dle vyjádření předchozích soudů v řízení s Exekutorem, ostatně i dle vyjádření státu, vznikla a měla by jí náležet. Žalobkyně nezavinila

zásadní posun judikatury v průběhu řízení s Exekutorem, a ačkoliv mezi jejími úkony byly proluky, při započtení stavění promlčecí doby, které žalobkyně výše rozvedla, byl její nárok podán včas. Institut promlčení má sloužit k realizaci římskoprávní zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, nicméně žalobkyně byla bdělá, hlásila se o své nároky, a aktuální postoj státu vůči ní je jednoduše účelový a v rozporu s dobrými mravy.

8. Na základě provedeného dokazování učinil soud následující skutková zjištění:
9. V exekuci vedené na základě usnesení OS Nový Jičín ze dne 14. 9. 2004 na majetek povinného M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] vydal Exekutor dne 6. 5. 2014 dva exekuční příkazy, kterými rozhodl o provedení exekuce jednak srážkami ze mzdy žalobkyně, jako manželky povinného, u plátce [REDAKCE] [REDAKCE] příspěvková organizace, jednak příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně, jako manželky povinného, č. [REDAKCE] vedeného u České spořitelny, a.s. Exekuční příkazy byly vydány v době, kdy zbývaly k vymožení část pohledávky ve výši 16 834 Kč a předběžné náklady exekuce ve výši 12 759,70 Kč (zjištěno z exekučních příkazů č. j. [REDAKCE]).
10. Podáním došlým Exekutorovi dne 4. 7. 2014 navrhoval povinný částečné zastavení exekuce v rozsahu jejího provádění srážkami ze mzdy žalobkyně a příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně, když v exekuci vymáhaný dluh nepatří do SJM povinného a žalobkyně (viz návrh na č. l. 29 spisu Exekutora). Oprávněný s návrhem na částečné zastavení exekuce nesouhlasil, a návrh tak byl dne 15. 8. 2014 předložen k rozhodnutí OS Nový Jičín (viz vyjádření oprávněného na č. l. 33 a předkládací práva na č. l. 35 spisu Exekutora). Exekutor usnesením ze dne 18. 11. 2014 zrušil mj. oba exekuční příkazy ze dne 6. 5. 2014 a podáním z téhož dne oznámil OS Nový Jičín, že exekuce byla ke dni 12. 11. 2014 vymožena (viz usnesení na č. l. 40 a sdělení na č. l. 41 spisu Exekutora). Povinný v podání ze dne 5. 12. 2014 trval na projednání svého návrhu na částečné zastavení exekuce, třebaže tato již byla vymožena, když při označení exekučních příkazů postihujících majetek žalobkyně za nezákonné by mohlo být vymožené plnění označeno za bezdůvodné obohacení (viz vyjádření povinného na č. l. 42 spisu Exekutora). Exekutor v podání ze dne 13. 2. 2015 sděloval OS Nový Jičín, že exekuce byla prováděna jednak srážkami ze mzdy povinného, jednak srážkami ze mzdy a postižením účtu žalobkyně, celá vymožená částka 35 003 Kč již byla oprávněnému vyplacena. Vymoženy současně byly též náklady oprávněného ve výši 2 178 Kč a náklady Exekutora ve výši 10 612 Kč. V doplňujícím podání ze dne 10. 3. 2015 pak Exekutor soudu sděloval, že exekuce byla ke dni 18. 11. 2014 zcela vymožena, a že tak již není splněna podmínka nařízené a trvající exekuce, jakožto zvláštní podmínka řízení o návrhu povinného či jeho manželky na zastavení exekuce (viz sdělení na č. l. 44 a č. l. 45 spisu Exekutora). OS Nový Jičín usnesením ze dne 28. 8. 2015, 53 Nc 1403/2004-59, řízení o návrhu povinného na částečné zastavení exekuce zastavil a rozhodl o nákladech řízení, a to z důvodu, že exekuce jako celek již byla provedena (viz usnesení na č. l. 48 spisu Exekutora). Podáním ze dne 1. 10. 2015 žalobkyně vyzvala Exekutora k náhradě škody ve výši 42 104 Kč, tj. vrácení částky, která byla vymožena postižením její mzdy a účtu (29 629 Kč na vymáhanou pohledávku, 12 475 Kč na náklady exekuce). Přestože řízení o návrhu na částečné zastavení exekuce bylo prvostupňově zastaveno a podané odvolání zřejmě nebude úspěšné, postupoval Exekutor nezákonně, když provádět exekuci postižením majetku manžela povinného lze jen v exekucích zahájených po 1. 1. 2013, jak konstatoval i KS Ostrava v jiných řízeních, ve kterých byla žalobkyně s návrhy na zastavení exekuce úspěšná. K tomu Exekutor v odpovědi ze dne 9. 10. 2015 sdělil, že svůj postup považuje za souladný s platným zněním exekučního řádu a je nutno vyčkat rozhodnutí odvolacího soudu (viz výzva k náhradě škody na č. l. 51 a sdělení na č. l. 55 spisu Exekutora). KS Ostrava k odvolání povinného usnesením o zastavení řízení o návrhu na částečné zastavení exekuce potvrdil usnesením ze dne 28. 1. 2016, č. j. [REDAKCE] když shledal správným závěr o absenci nezbytné podmínky pro vedení takového řízení spočívající ve vedení

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

samotné exekuce. K tomu dodal, že povinnému lze sice přisvědčit potud, že v některých případech skutečně podmínky pro rozhodnutí o (návrhu na) zastavení exekuce splněny být mohou, i přestože již pohledávka s příslušenstvím i náklady exekuce byly vymoženy. Jedná se však o takové případy, kdy provedení exekuce představuje neoprávněný zásah do majetkových práv povinného, a tedy zejména tehdy, byla-li exekuce nařízena a vedena na podkladě exekučního titulu, který se nestal vykonatelným nebo vykonatelnosti pozbyl, či titulu, který zde nikdy nebyl nebo byl po nařízení zrušen, popřípadě tehdy, kdy oprávněný nemá dle hmotného práva na plnění vymáhané dle notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti nárok. V projednávané věci však povinným v jeho návrhu na částečné zastavení exekuce, potažmo v nyní řešeném odvolání tvrzené důvody pro částečné zastavení exekuce k závěru o tom, že provedení exekuce znamená neoprávněný zásah do majetkových práv povinného, vést nijak nemohou. Povinný totiž v rámci svého návrhu na částečné zastavení exekuce a stejně tak ani v nyní projednávaném odvolání vůbec nijak ani netvrdil, že důvodem pro částečné zastavení exekuce je jakákoli skutečnost týkající se vztahu mezi oprávněným a povinným. Jinými slovy důvody tvrzené povinným v jeho návrhu na částečné zastavení exekuce nemohou vést k závěru, že provedením exekuce došlo k bezdůvodnému obohacení oprávněného na úkor povinného. Vzhledem k uvedenému tak v projednávané věci nejde o případ, kdy by faktické skončení exekuce formou vymožení pohledávky oprávněného a nákladů exekuce nebránilo věcnému rozhodnutí o podaném návrhu povinného na částečné zastavení exekuce (viz usnesení na č. l. 60 spisu Exekutora). Podáním ze dne 7. 3. 2016 žalobkyně opětovně vyzvala Exekutora k náhradě škody ve výši 42 104 Kč, což Exekutor odmítl podáním ze dne 14. 4. 2016 s odůvodněním, že žalobkyně nepodala návrh na částečné zastavení exekuce stran srážek z její mzdy a poškození jejího účtu, a její žádost o náhradu škody je tak zjevně neodůvodněná (viz výzva k náhradě škody na č. l. 56 a sdělení na č. l. 61 spisu Exekutora). Oznaměním ze dne 14. 4. 2016, adresovaným orgánům a osobám, které ve svých evidencích vedou poznámku o probíhající exekuci či kterým byla v exekuci uložena nějaká povinnost, a OS Nový Jičín, Exekutor sděloval, že předmětná exekuce je skončena a že veškeré exekuční příkazy byly zrušeny samostatným rozhodnutím (viz oznámení na č. l. 62 spisu Exekutora). Předžalobní výzvou ze dne 23. 5. 2016 žalobkyně opětovně vyzvala Exekutora k náhradě škody, která jí byla způsobena neoprávněným vedením exekuce srážkami ze mzdy a příkázáním pohledávky z účtu. V této výzvě žalobkyně pouze korigovala výši škody, když požadovala zaplatit částku 28 034,51 Kč (11 202 Kč srážky ze mzdy, 16 832,51 Kč příkázání pohledávky z účtu). Exekutor tento požadavek odmítl podáním ze dne 2. 6. 2016, když v exekuci bylo postupováno v souladu s platnou právní úpravou (viz poslední výzva před uplatněním nároku u příslušného soudu na č. l. 63 a sdělení na č. l. 64 spisu Exekutora) (zjištěno ze spisu Exekutora sp. zn. [redacted]).

11. V rámci provádění předmětné exekuce bylo ze mzdy žalobkyně v měsících srpen až říjen 2014 sraženo celkem 11 202 Kč (zjištěno z přehledu srážek za rok 2014 vystaveného [redacted] příspěvkovou organizací).
12. Žalobou podanou dne 10. 6. 2016 k MS Brno se žalobkyně domáhala po Exekutorovi zaplacení částky 28 034,51 Kč s příslušenstvím jako náhrady škody způsobené prováděním exekuce na základě shora uvedených exekučních příkazů. MS Brno žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 24. 3. 2017, když uzavřel, že poškození mzdy a účtu žalobkyně jako manželky povinného předmětnými exekučními příkazy bylo nezákonné, když takto bylo možné postupovat jen u exekucí zahájených po 1. 1. 2013, což případ předmětné exekuce nebyl. Exekutor je tak povinen nahradit dle § 32 odst. 1 exekučního řádu škodu způsobenu předmětným nezákonným postupem. Skutečnost, že žalobkyně nepodala návrh na zastavení exekuce, jí nemůže jít k tíži, když exekuci mohl zastavit sám Exekutor v okamžiku, kdy zjistil, nebo alespoň pojal podezření, že jedná protiprávně. K odvolání Exekutora byl tento rozsudek změněn rozsudkem Krajského soudu

v Brně ze dne 9. 10. 2019 tak, že žaloba byla zamítnuta. Odvolací soud poukázal na skutečnost, že po novele § 32 odst. 1 exekučního řádu účinné od 1. 1. 2013 odpovídá za škodu způsobenou soudním exekutorem při výkonu exekuční činnosti, tj. činnosti, při které soudní exekutor vystupuje jako orgán veřejné moci, pouze stát a nikoliv již souběžně se státem i soudní exekutor. Exekutor tak není k případné náhradě škody pasivně legitimován (*zjištěno z rozsudků č. j. [redacted] a č. j. [redacted]*).

13. KS Ostrava usneseními ze dnů 29. 6. 2015 a 28. 1. 2015 změnil usnesení OS Nový Jičín vydaná v exekučních řízeních proti povinnému [redacted] M [redacted] B [redacted] tak, že se zastavují exekuce prováděné srážkami ze mzdy žalobkyně jako manželky povinného, resp. též příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně jako manželky povinného, na základě exekučních příkazů ze dnů 18. 4. 2014 a 6. 5. 2014 (ve druhém případě vydával exekuční příkazy Exekutor, jednalo se však o jinou exekuci vůči povinnému). V obou případech takto bylo rozhodnuto o návrzích povinného na částečné zastavení exekuce a důvodem pro částečné zastavení exekuce byl nezákonný postup soudních exekutorů, kteří exekuční příkazy k postižení mzdy a účtu žalobkyně jako manželky povinného vydaly v exekucích zahájených před 1. 1. 2013 (*zjištěno z usnesení č. j. [redacted] a [redacted]*).
14. Žádostí ze dne 16. 10. 2019, došlou žalovanému téhož dne, uplatnila žalobkyně u žalovaného z důvodů následně uvedených v podané žalobě požadavek na zaplacení částky 28 034,51 Kč jako náhrady škody způsobené popsáním postupem Exekutora. Přípisem ze dne 18. 3. 2021 žalobkyně vyřízení žádosti urgovala. Žalovaný žádost vyřídil stanoviskem ze dne 4. 11. 2021, kterým z důvodů následně uvedených ve vyjádření k žalobě konstatoval vydání nezákonného rozhodnutí, avšak poskytnutí náhrady škody odmítl (*zjištěno ze žádosti, potvrzení přijetí, urgency, stanoviska*).
15. Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil dle následujících ustanovení právních předpisů:
16. Dle § 5 zákona 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, nebo nesprávným úředním postupem.
17. Dle §§ 14, 15 OdpŠk se nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
18. Žalobkyně splnila podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.
19. Ke vzniku odpovědnosti státu za škodu je nutné kumulativní splnění třech předpokladů
  - a) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu
  - b) vznik škody
  - c) příčinná souvislost mezi předpoklady a) a b).
20. Dle § 13 OdpŠk odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

21. Pokud jde o nesprávný úřední postup, který není vyjma nepřiměřené délky řízení v zákoně definován, je za něj teorií a praxí považována jiná činnost státních orgánů než rozhodovací. Nesprávným úředním postupem je porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to zejména takové, které nevede k vydání rozhodnutí. Ačkoliv není vyloučeno, aby škoda, za kterou stát odpovídá, byla způsobena i nesprávným úředním postupem prováděným v rámci činnosti rozhodovací, je pro tuto formu odpovědnosti určující, že úkony tzv. úředního postupu samy o sobě k vydání rozhodnutí nevedou, a je-li rozhodnutí vydáno, bezprostředně se v jeho obsahu neodrazí. Pokud orgán státu zjišťuje či posuzuje předpoklady pro rozhodnutí, shromažďuje podklady (důkazy) pro rozhodnutí, hodnotí zjištěné skutečnosti, právně je posuzuje apod., jde o činnosti přímo směřující k vydání rozhodnutí; případné nesprávnosti či vady tohoto postupu se pak projeví právě v obsahu rozhodnutí a mohou být zvažovány jedinečně z hlediska odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím.
22. ~~Namítaný nesprávný postup Exekutora při provádění exekuce spočívající v poškození majetku žalobkyně jako manželky povinného se promítl do vydaných exekučních příkazů. V daném případě tak nepřichází do úvahy odpovědnost z titulu nesprávného úředního postupu a mohla by nastoupit pouze odpovědnost z titulu nezákonného rozhodnutí.~~
23. Dle § 7 OdpŠk mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
24. Dle § 8 odst. 1 OdpŠk lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
25. Dle § 8 odst. 3 OdpŠk nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce.
26. Z provedeného dokazování vyplynulo, že předmětné exekuční příkazy byly Exekutorem zrušeny, nestalo se tak ovšem z důvodu nezákonnosti, ale v souvislosti se skončením exekuce v důsledku jejího provedení. Řízení o návrhu povinného na částečné zastavení exekuce v rozsahu jejího provádění poškození majetku žalobkyně bylo zastaveno. Bylo tak prokázáno, že zde neexistuje odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí ve smyslu §§ 7, 8 OdpŠk, přestože žalovaný ve svém stanovisku a vyjádření k žalobě existenci nezákonného rozhodnutí konstatoval, když zjevně vycházel z nesprávné interpretace zrušení exekučních příkazů ze strany Exekutora.
27. Dále pak z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobkyně ani nevyužila všech procesních prostředků k ochraně svých práv ve smyslu § 8 odst. 3 OdpŠk, tj. v daném případě nepodala návrh na částečné zastavení exekuce. Toho se domáhal povinný, nikoliv žalobkyně. Soud je přitom přesvědčen, že na rozdíl od povinného by na straně žalobkyně mohly být dány skutečnosti, pro které by bylo možné o návrhu na částečné zastavení exekuce věcně rozhodnout, přestože již exekuce byla provedena a v době rozhodování o případném návrhu na její částečné zastavení by již neprobíhala. Provedení exekuce totiž představovalo zásah do majetkových práv žalobkyně (nikoliv povinného), důvody pro částečné zastavení exekuce se týkají vztahu mezi oprávněným a žalobkyní a mohou vést k závěru, že provedením exekuce došlo k bezdůvodnému obohacení

oprávněného na úkor žalobkyně. Přestože se pak soud ztotožňuje s názorem žalobkyně, že postup Exekutora při poškození jejího majetku byl nezákonný neoprávněný (jak konstatovaly MS Brno v řízení sp. zn. [REDAKCE] a KS Ostrava v řízeních sp. zn. [REDAKCE] a [REDAKCE]), není v jeho kompetenci v rámci odškodňovacího řízení rozhodnutí vydaná Exekutorem zrušit či je prohlásit za nezákonná.

28. Odkazy žalobkyně na rozhodnutí NSČR sp. zn. 25 Cdo 1361/2012 a 28 Cdo 2150/2012 považoval soud za nepřipadné. Rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 1361/2012 se týká odpovědnosti soudního exekutora dle exekučního řádu, nikoliv odpovědnosti státu dle OdpŠk. Rozhodnutí sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] pak bylo jednak vydáno za právního stavu, kdy podání návrhu na zastavení exekuce nebylo výslovně uvedeno v § 8 odst. 3 OdpŠk mezi procesními prostředky, které je poškozený povinen využít k ochraně svých práv, aby mu mohlo být přiznáno právo na náhradu škody (doplněno novelou provedenou zákonem č. 396/2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2013), jednak byl v tomto rozhodnutí formulován závěr, že za okolností tam projednávané věci by trvání na podání návrhu na částečné zastavení exekuce představovalo podmínku nesplnitelnou, což soud v nyní projednávané věci nepovažuje za naplněné (viz shora).
29. Z uvedených důvodů tak soud považoval podanou žalobu za nedůvodnou, když nelze konstatovat existenci odpovědnostního titulu ve formě nezákonného rozhodnutí a žalobkyně nevyužila všech procesních prostředků k ochraně svých práv.
30. Pro případ, že by předchozí závěr neměl být správný, uvádí soud, že by zde byl i další důvod pro zamítnutí žaloby, byť pouze pro předčasnost (tzv. pro tentokrát), a to na základě subsidiarity odpovědnosti státu, tj. principu státu jako posledního dlužníka. Soudní judikatura je dlouhodobě ustálena v závěru, že odpovědnost státu za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu nastupuje až tehdy, nemůže-li poškozený dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči svému dlužníkovi. Z celé řady rozhodnutí lze v této souvislosti odkázat např. na rozsudek sp. zn. 30 Cdo 5134/2017, ve kterém NSČR uvedl: „Vzhledem ke výše uvedenému Nejvyšší soud dále připomíná, že dle jeho ustálené rozhodovací praxe odpovědnost státu za škodu zapříčiněnou výkonem veřejné moci nastupuje subsidiárně až v případech, kdy poškozený nemůže úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníkovi, jenž je mu povinen plnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 454/2013), a že nárok na náhradu škody vzniklé v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí mající za následek nabytí bezdůvodného obohacení třetí osobou lze proti státu úspěšně uplatnit pouze tehdy, nedosáhne-li poškozený uspokojení své pohledávky na vydání majetkového prospěchu vůči tomu, kdo jej získal (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 5. 2013, sp. zn. 30 Cdo 693/2013, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 4004/2013, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2014, sp. zn. 30 Cdo 4418/2013).“ Má-li tedy k náhradě uplatňovaná škoda spočívat v tom, co bylo v předmětné exekuci neoprávněně vymoženo na žalobkyni a vyplaceno oprávněnému, mohla by odpovědnost žalovaného (při splnění všech dalších podmínek) nastupovat až tehdy, nedosáhla-li by žalobkyně uspokojení své pohledávky (tj. vrácení vymoženého plnění) vůči oprávněnému, popř. vůči povinnému, za něhož žalobkyně splnila dluh, který měl povinný po právu splnit sám. Žalobkyně však ani netvrdila, že by nárok vůči oprávněnému či povinnému uplatnila.
31. Ze všech uvedených důvodů tak soud podanou žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.
32. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalovaný byl ve věci plně úspěšný. Žalovanému, který nebyl v řízení právně zastoupen, tak soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 300 Kč, která je tvořena paušální náhradou hotových výdajů za 1 úkon (sepis vyjádření k žalobě), dle § 151 odst. 3 o. s. ř., § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo provedení exekuce.

Praha 13. května 2022

Mgr. Martin Trepka v.r.
soudce